

mindjárt abbahagyja a csípője ezt a ritmikus rángást, mindjárt leengedi a karjait, mindjárt... *nem, ne hagyj abba, még, csináld, nagyon jó, úgy..., igen...* A hang egyre követelőzőbb. Ophelia úgy érzi, hogy ujjak markolásszák a melleit, durván végigfogdossák mindenét, végigsimítanak meztelen hasán, be a combjai közé, végig a lábszáráig. Szavak, szavak, szavak... Mindene reszket. Kinyitja a szemét. *Én vagyok. Testem hullámszó Balaton. Meleg vagyok. Forró...*

– Na, jó, elég a csokiból, Ophelia összecsomagolta a csoki megolvadt maradékát, és visszatette retiküljébe. Megigazította kissé félrecsúszott felsőjét, majd odalépett a Budmil-hoz.

– Akkor megyünk? – mondta elég mély hangon, és kicsit félrefordította a fejét. Angyali tudott lenni ilyenkor.

– Aha – bólintott idegesen a Budmil, és talán kicsit kapkodva helyezte el nedves tenyerét Ophelia lapockáján. Elindultak a ruhatár felé. A taxiban Ophelia elővette a csokiját, és apró harapásokkal az utolsó falatig elfogyasztotta. Majd elégedetten hátradőlt, és arra gondolt, hogy otthon előbb még mindenképp meg teszi azt a kis maradék Ham-letet.

Tuvudsz teve...*

Te tevé tevé engemet eleve

Nevem. Na jó, ezt nem fogom megmondani. Majd úgy teszek, mintha minden rendben lenne. Nem remeg a gyomrom, nem lüktet a számban a tátogás. Pedig mindent egybevetve nem megy ez csak úgy. Vagy legalábbis nem ilyenkor. Mert nekem ilyenkor valahogy kihagy a bioritmusom. Fogja magát, és kihagy. Három és öt között nekem egyáltalán nincs is bioritmusom. Semmi gond, majd úgy teszek, mintha lenne. *Pereg*, mint műdalban a homokóra. És csak azért nem pörgök, mert az pereg. Nem tudom, miért, D.E. a homokóra csak pereg, pereg. Aztán majd csak eltelik valahogy. Az a rám kiszabott kis idő.

Mondjuk, kitalálom, hogy szedi elő az apám a kisléledet, és hogy lát neki betekerni engem abba a rózsaszín kisléledbe. A derekamon baromi nagy biztosítótűvel fogja össze. A tű akkora, mint az apám alkarja. Legalább akkora. Aztán alvás. Azóta az van, hogy ha három és öt között rózsaszínt látok, kiakad az álkapcsoló attól a rejtett ásitástól, ami belülről rám tör, és szociálisan kínoz. Magyaráltam volna el neki? Kisterpesz, kissé hajlított bal láb, csípőre tett kéz, figyelj csak, apuci, húzzál már el a kis, rózsaszín plédeddel a lennadéli-báboshortobágyra? Hát, nem, az apámnak szava van. És az apai szó Van. Legalább annyira, mint a biztosítótű. Én meg, mint akit eltesznek láb alól.

* A szöveg elhangzott a „Fölynyomva egy teve seggébe... – irodalmi megpróbáltatások a *Fosszília* folyóirattal” címmel, 2004. augusztus 7-én a *Szigeten* tartott felolvasáson.

Fekszel az ágyon tágra feszített szemekkel, és előre unod, hogy el fogsz aludni. Hogy hiába minden belsődből fakadó meggyőződés, a végén úgyis neki lesz igaza, és percekben belül nyálcsorgató szunyába butulsz. Elheveresz ott, mint a teremtés öntudatlan selejtje. És mielőtt alászállnál a délutáni álom poklára, percekig vergődsz az unalom tornácán. Meresztem a szemem. Nézem a falakat. Jó erősen nézem, hátha az majd segít. De csak elgémberednek a szemizmaim. Aztán jön a légy. Azt hittem, az majd életben tart. Elvégre egy légy elképesztően mozgékony tud lenni. A természet tudja, mit csinál, nem enged a tehetlenségi erőnek csak úgy. Azt hittem, a természet is olyan, mint én, hogy fűtyül az inerciára. De nem a légyben. Vagy legalábbis nem úgy, hogy ne lehessen tőle elaludni. Mert egy idő után a légy rááll egy röppályára, és onnantól kezdve kísérteties gyorsasággal rója konkáv sokszögeit a levegőbe. Percekben keresztül ezt csinálja a csillár körül. A végére, azt hiszem, mindig hipno-relaxációs rohamot kaptam az idegtől.

Maradt a függöny, az élővilág abszolút megbízhatatlan. De amikor a függöny mintáiból kinéz a teve, már tudom, hogy nincs sok időm hátra. Eleinte még királylány copffel. Aztán szakácsnő dupla fakanállal. Végül azonban minden teketória nélkül beáll a függöny tevébe. Tuvudsz teve? Nevem. Ha a függöny mintája eltevéседik, már nem tudok semmit. De azért általában egypúpú. Olyan, mint a rododendron, vagy a rozsmár, csak most nem jut eszembe. Nem jut az eszembe semmi azon kívül, hogy milyen unalmas. Egy fonnyadt seggű teve. Tessék, felynomva egy teve seggébe. Alugyelszépen, kishalál. Rózsaszín halál kislányoknak. Soha nem fogok felvenni semmit, ami rózsaszín. Mert hiába, hogy puncia, tudom, hogy átverés. A puncia halál. Nyalogatni a jég hideg dögunalmat. Aztán majd jól belealszol. Próbáld csak ki. És hiába, hogy unod, akkor is. Minél jobban unod, annál inkább el fogsz. Jön a rózsaszín puncsteve, és felnyal a seggébe. Álomkúpnak, hogy ne éljél. Mert persze minden élet ilyenkor történik. Ilyenkor csapódik a legszebben a lépcsőház ajtaja. Ilyenkor pofázzák be a konyhában a maradék málnahabot. Ilyenkor a legjobb hintáznai az ácsolt kiskapun. Nem segít semmi, mert mihelyt végiggondolom a kiskaput, elkezd nyikorogni. Rád kapcsolja nyikorgó biztosítótű-nyelvét a rózsaszín halálteve. Csak a testben lehet bízni.

Az elején még hiszek az ágytakaróban. A keresztény katolikus anyaszentegyházban, a test föltámadásában, az örök életben és abban a rohadt, piros ágytakaróban. Biztos, annyira fog majd szűrni, hogy nem lehet tőle elaludni. Direkt jól belenyomom a vállam. Forgolódok, izgek-mozgok, de nem nagyon jön be. Éveken át arra hajtottam, hogy bár nyílna ki álomban a *zihérájsz tű*. A svábok mindig így mondták. Pedig nem hiszem, hogy ne tudták volna kimondani, hogy biztosítótű. A svábok olyan miszesek. Szóval, azt akartam, hogy szűrjön meg a biztosítótű, hogy fájjon neki. Az apámnak. Hogy ne tegye rám többet ezt a szart.

El tudod képzelni, álmodban azon dolgozni, hogy valamit elérj? Mennyi aljas, kis trükk, hogy valami is bejőjön? Már az elején ott van az, hogy mindent fordítva kellett kívánnom. Ha például a tevéhez akartam eljutni, akkor még véletlenül se gondolhattam egy tevére, hanem mindig a függönynél kellett kezdenem. Ha azt akartam, hogy dögöljön meg a teve, vissza kellett mennem egészen a csipkeverőig. Ha viszont a piros pokrócra koncentráltam, kiszúrt magának az egész keresztény katolikus anyaszentegyház. A biztosítótűt nem is merem végiggondolni. És akkor ezt magyarázom el az apámnak. Hogy teszem azt, azon

dolgoztam, hogy álomban nyíljon ki a biztosítótű. Hogy engem szúrjon meg, hogy neki fájjon. Azt fogja gondolni, hogy kitört rajtam a gyermekkori szexualitás. Hogy nekem erről elméleteim vannak, hát normális vagyok én, kislányom?

Hát, jobbára igyekszem az lenni, ezért megfőzöm a nagyit, hogy meséljen nekem elalvás előtt. Nézd, nagyi, tudod, második gyerekkor, öregedéssel járó infantilizmus, benned még meg lehet bízni, meg aztán elvégre a te fiad. És tudod, hogy ilyenkor nincs mese, három óra, jön a fiad, rád tekeri a rózsaszín kislédet, illetve rám, de ezt az előbb megbeszéltük, beszerencsétlenkeded magad a szobába, és semmi kecmec, szunya van. Hát, nagyon trottyos rajtam ez a rózsaszín kisléd. Mereven áll, mert duplán tűri, de még így is leér a földig, és folyton hasra kell benne esni. Aztán már csak lábszárközépig ér, de ettől még röhejesebb. Apuci, nagyon rossz az imidzsem, nem érted? De ugyanez megy, amikor megfésül. Fogja apám, aki nem győzöm hangsúlyozni, a te fiad, szóval, fogja a fiad a kislésűjét, végigfűrészel vele a fejemen, balra bevájja a választékot, majd két hullámcsattal benyomul egyenesen az agyamba. Egy Smith and Wessonnal végighasítanak a fejbőrödnön a szíu indiánok. Kábé. A meghatottságtól majdnem elsírta magát az öreglány. Aznap extra-méretű babát kaptam. A baba olyan fánk, hogy gyúrsz egy elég vastag gilisztát, majd a két végénél fogva összetekered. Gyermekkori kannibalizmus. Baracklevárral.

Szóval, én tényleg hittem a nagyiban. És miután aljas, behízselő módon sikerült becserkészniem, leül az ágyamra mesélni. Hátha nem alszom el. De hiába, mielőtt bármit is szólhatnék, elalszom. Fogom magam, és belealszom a nagyi ölébe. Sokszor mindkét öklömet jól belenyomom a szemembe, két ujjal feszítem a szemhéjaimat, de jön ez a Mása, és én kész vagyok. Lehullik a karom, és felszippant a teve körkörös záróizma. Csorog le a fejem a nagyi lábai közt. És mindig pontosan ugyanannál a résznél. Amikor a nagyanyám azt mondja, hogy „és akkor nem jött ki a mása”, én, puff, se szó, se beszéd, beájulok. És ez a Beszorult Mása úgy működik, hogy mikor felébredek, sose jut eszembe megkérdezni, ki is volt egészen pontosan. Hogyne, majd foglalkozok ilyen ócska, beragadt szlávokkal, mikor megint lehet élni. Pedig lehet, hogy apámnak van egy orosz féltestvére. Nagyapa fogta magát, és lelkiismeretesen bekvártélyozta valamelyik orosz tüzért a frontról. Nagyit meg valami megmagyarázhatatlan módon vonzotta az orosz lelkiület. Másenyka, kicsi vérem.

De azóta meg unom az oroszokat. Ha kézbe veszek egy orosz regényt, már a súlyától leteper az unalom. A *Háború és békének* már összeragadtak a lapjai, annyiszor rácsorgott a nyálam. De szerintem Proust is orosz lehetett, mert attól is. Csak kinyitom az *Eltűnt időt*, és máris kihagy a bioritmusom. A rózsaszín oroszoktól, a tevéktől, a puncstól, a keresztény katolikus anyaszentegyházról és az *Eltűnt időtől*. Na, és háromtól. Úgy körülbelül ötig. Valahogy elkezd dagadni bennem az ásítás, és érzem, ahogy jön, jön, türemkedik kifelé, olyan vagyok, mint aki most itt, a nyílt színen ki fogja magát fordítani, ez itten a belső belés, szív, belek, zsigerek, és akkor az utolsó erőmmel ránézek az órára, és kész. Elgyengülök, és hallom, ahogy belül leáll.